

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XV.

2/2008

Miništranti
Hospic
Novokňazi

XAVER
Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XV.
číslo: 2/2008 (leto)

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

technické spracovanie
Marián Škorvaga

coverfoto: Pavel Cerovský

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric

fotograf: Dominik Jáger

adresa redakcie:
Kňazský seminár sv. Františka
Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel.: +421 (0)48 4182602
e-mail: redakciaxaver.sk
web: www.xaver.sk

bankové spojenie časopisu:
043002927/0900

cirkevné schválenie:
Biskupský úrad v B. Bystrica,
č. 1377/98

registrácia č.:
MK SR 1429/96
ISSN 1335-2628

Obsah

- Peter PÍŠ a Dušan RONČÁK*
Všade dobre, pri oltári najlepšie 6
- V jednej ruke Biblia, v druhej noviny...*
(rozhovor s prof. Lambergitsom) 18
- Michal LAJCHA*
Radostná zvesť o sexe a manželstve
(recenzia) 20
- Biednemu dať to najlepšie zo srdca...*
(o Dome Božieho milosrdenstva) 22
- Novokňazi 2008 24

šéfredaktor
Ján Uhnák

distribúcia
Peter Lupták

redaktor
Peter Piš

redaktor
Dušan Rončák

redaktor
Erik Pohorelec

redaktor
Michal Lajcha

Úvodník

Milí čitatelia!

S radosťou spievame na konci semestra Te Deum. Ďakujeme Bohu za všetky dary, ktoré nám dal v tomto školskom roku.

Všetci sa tešíme na dni oddychu, výlety, dovolenky. Budeme mať viac voľnosti a menej povinností. Aj toto je pre nás dar od Pána.

*„Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním,“
hovorí evanjelium*

(Mt 11, 28).

Ako naložíme s týmto darom? Budeme si robiť to, čo chceme, alebo budeme komunikovať s Bohom, aby sme plnili Božiu vôľu? A čo vlastne je Božia vôľa? Božia vôľa je „naše posvätenie“, o ktoré sa máme usilovať aj vo voľnom čase. Naše posvätenie je v posvätení našich vzťahov k Bohu, k blížnemu, ale aj k prírode, ku všetkému stvoreniu.

„Najdôležitejšou vecou je rozvíjať svoj vzťah s Bohom. Tento vzťah sa vyjadruje v modlitbe. Boh hovorí, počúva a odpovedá. Svätý Pavol nám pripomína, že sa máme „modliť bez prestania“. Prostredníctvom modlitby sa obraciame k Bohu a cez neho aj k sebe navzájom.“ (Benedikt XVI.)

Preto nájdime si čas na počúvanie Božieho slova, ktoré nás volá k napredovaniu k dobru a pripravuje nás k službe blížnym. Majme oči otvorené pre potreby svojich najbližších, ale i všetkých ľudí, s ktorými sa stretneme. Vedení svetlom Kristovým „kráčajme ako Kristus po ceste odpustenia, zmierenia, radosti a pokoja.“ (Benedikt XVI.) Nečakajme na príležitosť urobiť niečo veľké, ale tými každodennými maličkosťami potešme blížnych, pomôžeme svojmu bratovi, sestre.

„Príroda bola daná človeku aj na obdivovanie a kontempláciu ako veľké zrkadlo sveta. V nej sa odráža spoločenstvo Stvoriteľa s jeho stvorením, ktorého stredom je od počiatku človek stvorený na obraz Stvoriteľa“. (Ján Pavol II.) Dnes mnohí ľudia ničia prírodu, bezohľadne znečisťujú životné prostredie. Nerobme tak, chráňme si prírodu, ktorú nám dal Stvoriteľ, aby sa z jej krásy mohli tešiť i budúce generácie.

Nech tieto prázdniny neprežijeme ako „prázdne dni“, ale dni naplnené láskou k Bohu i k blížnym. Nech nás na tejto ceste sprevádza naša nebeská Matka!

PhDr. Anna KONIAROVÁ

XAVER NEWS

Ak náhodou nemáte prístup k internetu (www.xaver.sk) a neviete, či náš seminár ešte stojí, ponúkam vám posledné info zo života v seminári „okoreneného“ o tieto udalosti:

29. 3. '08 Mali sme „duchovnú“. Prednášateľom bol kňaz-verbista Ján Kušnir SVD a hovoril o povolání. Poviete si: „Zase?“ No o tejto téme nikdy nebude povedané dosť a to vám dosvedčí každý, kto chce kráčať v živote za Kristom. A to nemusí byť len budúci kňaz či rehoľná sestrička. Opäť sme sa presvedčili, že Kristovo povolanie si vyžaduje vernosť. A vôbec, ktoré povolanie si ju nevyžaduje?

30. 3. Púť – Krakov – sv. Faustína – Božie milosrdenstvo. My a množstvo veriacich. Prečo? „Lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky...“ (Ž 118)

25. -27. 4. Víkend. Nie ten strávený pri „telke“ ani ten na „žúrke“ u svojich priateľov. Ale v seminári. K bohoslovcovi sa pridali aj miništranti z rôznych kútov diecézy. Tentoraz tí starší. Zamyslenia, inšpirované príbehom mladého chlapca pod menom Oliver Twist. Tvrdosť života, premietnutá do uskutočnenej 7-hodinovej túry spojenej s krížovou cestou na vrchol, s nebeským výhľadom na

Bystricu a okolie. Bezstarostnosť pri najobľúbenejšej hre chlapcov – futbale. Posvätnosť chvíle pri spoločnej modlitbe a vo vrchole kresťanského života – vo sv. omši. To všetko a mnoho viac zažili miništranti, ktorí prišli v tento víkend do seminára.

2. - 4. 5. Miništranti – druhé kolo. Tentoraz tí mladší. Futbal bol obohatený aj o floorbal (hra podobná hokeju) a o futbal „na štyroch nožičkách“ (kalčeto). Svoje miesto si našla aj modlitba. Hravá, ale úprimná. Spolubrat, ktorý sa zúčastnil tohto víkendu, vydáva svedectvo : „To sa jednoducho musí zažiť!“ A ja to môžem len potvrdiť.

6. 5. Päť kňazov na tri metre štvorcové. To musia byť len celodiecézne rekolokcie kňazov Banskobystrickej diecézy. Videli sme aj nové kňazské tváre. Žeby z našich nových južných farností? O biskup hovoril, prirodzene, o kňazstve. Ale o kňazstve, ktoré nepovyšuje národnostnú hrdosť nad hrdosť, že sme Kristovi. Každý jeden.

10. 5. Pozrite si ešte raz tú správu, ktorú som napísal ako prvú... Áno, túto vernosť sme mali možnosť vidieť na vlastné oči. Kde? U kňazov, ktorí v našom seminári slávilí svoje kňazské jubileum. A teraz si radšej sadnite. Bol tu aj človek, ktorého kňazské roky prekročili číslo 60. Moje tri roky v seminári sa môžu schovať. Kde Pán dá život, tam dáva aj silu. Ďakujeme Ti za nich, Pane.

Moji drahí čitatelia NEWS. Iste ste si všimli jednu vec. A to, že news píše asi niekto iný. To by možno nebolo na škodu veci, ale zatiaľ to tak nie je. Požičiam si slová Pána Ježiša: „Nebojte sa, ja som to.“ Len som trochu zmenil štýl. Ak vám to náhodou nepasovalo, pokojne napíšte. Dúfam, že šéfredaktor bude zhovievavý. A ak áno, tak som tomu rád. Vrelo odporúčam aj ďalšie stránky tohto nového Xavera. Snažili sme sa.

(-ep-)

VŠADE DOBRE, PRI OLTÁRI NAJLEPŠIE...

„Toto známe slovenské porekadlo predsa znie trochu inak,“ povie si. Áno, znie trochu inak, ale mnohí miništranti to vidia a cítia práve takto. Veď kto je okrem kňaza pri oltári viac doma ako práve miništrant?“

Miništrovanie sa berie predovšetkým ako služba Bohu, no mnohí miništranti ho azda berú viac ako zábavu než ako službu či povinnosť. Byť pomocníkom kňaza pri najvznešenejšej službe, akú môže kňaz konať, a popri tom byť v pozornosti prítomných veriacich, je veľmi dôležitá a náročná úloha. Miništrant nekončí svoje povolanie na konci svätej omše, ale zostáva miništrantom aj počas ostatných chvíľ dňa a svedčí o svojej úlohe každým slovom aj činnosťou. Znamená to stáť pri oltári nielen počas omše, ale aj stáť pri tom duchovnom oltári, v každom svojom konaní. Byť miništrantom znamená slúžiť a oslavovať Božiu moc. Nejde o to byť oblečený v snehobielej „superke“, ale pripraviť si srdce, aby práve ono bolo ako tá biela superka.

Začuť Božie volanie sa dá zovšadiaľ, ale veľmi dobre ho počuť práve pri oltári, pri miništrovaní. Tam sa nás Boh osobitne dotýka. Niekoho povolá do kňazstva, niekoho povolá do manželstva. Taká je už Božia matematika. Veď byť miništrantom značí predovšetkým byť dobrým človekom, no a vzorom každého miništranta je samozrejme Pán Ježiš.

Poznáme aj mená patrónov miništrantov. Sú to sv. Tarzicius a sv. Dominik Savio. Obidvaja môžu byť pre miništrantov obrovskými vzormi. Ten prvý, mučeník kresťanského staroveku, veľkou úctou k sviatostnému Ježišovi, za ktorého dokázal položiť život, ten druhý, zverenec patróna mladých, sv. don Bosca, zbožným

a svätým životom malého jednoduchého chlapca. Hoci obaja zomreli veľmi mladí, sú patrónmi všetkých miništrantov – starších aj mladších.

Časy, keď sa chlapci o miništrovanie bili, sú nanešťastie dávno preč. Ale aj tak v našej diecéze nie je o miništrantov núdza. Presvedčil nás o tom stále veľký záujem o miništrantské víkendy či miništrantské tábory. Nahliadnuť do toho, čo sa počas nich deje, vás, všetkých našich čitateľov, pozývame v téme tohto čísla.

Ako každý, aj my bohoslovci sme museli nejako začínať. Istotne väčšina z nás našla svoje povolanie práve pri miništrovaní. Boli to prvé sväte omše, keď sme prežili omšu akosi inak, aktívnejšie. Každý z nás na to iste rád spomína. Zaspomínajte si na stránkach tohto Xavera s nami aj vy.

Miništrovanie treba skúsiť, veď chlapci majú dvere otvorené. Stačí len prísť s dobrou vôľou, Pán sa už o svojich služobníkoch postará.

LITURGICKÁ SLUŽBA MINIŠTRANTOV

Slovo ministrovať pochádza z latinského slova ministrare a znamená slúžiť, posluhovať. Miništrovaním teda rozumieme posluhovať pri Pánovom oltári, slúžiť pri slávení eucharistickej obety, posluhovať pri vysluhovaní ostatných sviatostí i pri ďalších liturgických úkonoch a obradoch. Chlapcov, ktorí vykonávajú túto službu, voláme miništrantmi. Je to služba Pánovi a služba veriacemu ľudu. Miništranti sú pre život a prácu Katolíckej cirkvi nenahraditeľní. Sú to chlapci, ktorí so živou vierou a nezištnou láskou pomáhajú biskupom, kňazom a diakonom pri slávení posvätných liturgie. Cirkvev potrebuje mladých

chlapcov – miništrantov, ktorí pomáhajú a prislukujú pri slávení posvätných liturgie.

Miništrantská služba je posvätná. Vo svätej omši prostredníctvom sviatosti Eucharistie nám Pán Ježiš dáva seba samého. Miništrant, ktorý prislukuje pri týchto liturgických obradoch, najmä pri svätej omši, vykonáva posvätnú službu, ktorá posväcuje jeho samého i všetkých veriacich. Na liturgických sláveniach sa zúčastňuje celé spoločenstvo veriacich a každý má svoju úlohu. Všetci však nemôžu prislukovať kňazovi pri oltári. V mene všetkých veriacich, v mene celého spoločenstva vykonáva túto službu miništrant.

Chlapec po prijatí do liturgickej služby je, svojím spôsobom, zasvätený Pánovi. Táto zasvätenosť spočíva a vyplýva zo samej podstaty služby oltára. Kedysi miništrovali najschopnejší a najsúcejší mladí muži, ktorých vyberal sám biskup. Títo mladí muži boli rozdelení do štyroch skupín:

1. Ostiári – vrátnici – zvonili, otvárali a zatvárali dvere kostola a predovšetkým dávali pozor, aby ani jeden pohan (neveriaci) nevstúpil do kostola.

2. Lektori – čitatelia – čítali alebo spievali lekcie zo Svätého písma, mohli

žehnať chlieb a plodiny.

3. Exorcisti – mohli pri rôznych príležitostiach odháňať zlého ducha.

4. Akolyti – vlastní služobníci oltára, mohli zapaľovať sviece, nosiť svietniky a prinášať chlieb, víno a vodu na oltár.

Dnes tieto služby voláme ministériá, no zostali len dve – lektorát a akolytát – a môžu ich prijať dospelí chlapci, ktorí sa na túto úlohu v Cirkvi náležite pripravili ministerrantskou službou a vzdelávaním.

Miništrant má stále žiť v stave posväcujucej milosti, aby jeho duša bola čistá, a to najmä vtedy, keď slúži pri Pánovom oltári. Takto chápaná služba miništranta je zasvätenie sa Pánovi. Miništrovanie je vyznamenaním pre každého chlapca. Pán Ježiš totiž povoláva všetkých ľudí k spásu, a miništranta okrem toho povoláva do svojej služby. Preto má byť miništrant:

oddaný svojej vznešenej službe pri oltári Pána, čistý v myšlienkach, slovách i skutkoch, zbožný, čo má prameniť z viery a lásky k Bohu, vzorný, predovšetkým pevnou vierou v Pána Ježiša, usilovný v službe pri oltári, v škole i doma.

Byť miništrantom, znamená predovšetkým službu pri liturgii. Slovo liturgia pochádza z gréckeho slova leiturgia, čo znamená bohoslužba. Miništrant by mal teda lepšie než ostatní veriaci pochopiť krásu, hlboký zmysel a nesmierny účinok liturgie.

Miništrant sa musí naučiť správať v kostole, menovať liturgické nádoby a predmety správnym menom, naučiť sa pripraviť liturgické knihy, poznať liturgické rúcha, naučiť sa liturgické úkony, postoje a gestá a svoje úlohy pri svätej omši.

Len takto vzdelaný miništrant je milý Pánu Bohu aj Cirkvi. Práve z takýchto oddaných mladých kresťanov si Pán najviac povoláva aj medzi svojich učeníkov do seminára a oddelí si ich, aby boli jeho.

MINIŠTRANTI A BOHOSLOVCI

Drvivá väčšina nás bohoslovcov bola vstupom do seminára miništrantami. Počas tohto obdobia mal každý svoje záujmy, túžby, problémy a popri tom objavoval aj svoju cestu. To, že sme smer svojej cesty už našli a vstúpili sme do seminára, ešte neznamená že sme zabudli na svoje miništrantské časy a na to, čo sme vtedy prežívali.

Každý z nás bol vtedy rád, keď si niekto na neho našiel čas, išiel si s ním zahrať futbal, porozprával sa... Miništranti isto vedia, o čom hovorím. A tak nám to nedá: zabudnúť na naše "staré časy" a chalanov, ktorí sú teraz miništrantami a majú podobné problémy, ako sme mali my. Preto seminaristi už dlhé roky trávia svoje prázdniny okrem iného aj v miništrantských táboroch. Koncom školského roka sa okrem skúšok zapaľujú ich hlavy nad tým, ako cez prázdniny pripraviť miništrantom týždeň plný dobrej zábavy či už v športe, turistike, hudbe alebo aj cez vedomostné kvízy.

Okrem táborov, ktoré sa konajú cez prázdniny, pozývame počas školského roka miništrantov do seminára na víkendové stretnutia. Prvé stretnutie

býva po sviatku Všetkých svätých a druhé po Veľkej noci. V tomto čase môžu miništranti bližšie spoznať náš život v seminári a tiež to, ako vyzerá život ich vedúcich z tábora počas roka, napríklad aj stav izby bohoslovca, ktorý

v tábore robil bodovanie poriadku. My máme zase pre nich pripravené aktivity na témy z ich života, bohatý duchovný program a kopu zábavy. Stretnutie je vždy aj pre starších, aj pre mladších, aby si každý mohol prísť na svoje.

A tak chcem pozvať aj vás, milí miništranti, aby ste sa nebáli prísť medzi nás, keď vás osloví váš pán farár.

Ján KRAUS, 4. ročník, bohoslovec zodpovedný za miništrantské tábory

DENNÍK MINIŠTRANTSKEHO VIKENDU

Určite by ste mnohí z vás, naši čitatelia, chceli vedieť, ako to asi v našom seminári vyzerá a prebieha, keď tu máme naraz vyše 40 miništrantov. Je tu neobyčajne rušno a živo, každopádne milá zmena. Pozývame vás nahliadnuť do akéhosi denníka jedného z bohoslovcov, ktorí sa venovali miništrantom ako vedúci.

Piatok

- 14:28** Príchod prvých miništrantov. Po príchode a vybavení potrebných formálnych záležitostí sa miništranti ubytávajú a začínajú plne využívať možnosti seminára (posilňovňa, tenis, telocvičňa, kaplnku...).
- 17:50** Prítomní už sú všetci prihlásení miništranti. Začíname spoločne modlitbou večerných chvál. Veľmi sa im to nezdá, no do nedele si liturgiu hodín pomocou miernych „donucovacích prostriedkov“ veľmi obľúbia.
- 18:37** Pokračujeme večerou a po nej v aule krátkym a stručným vzájomným predstavením. Nasleduje duchovný program: film Mulan, pri ktorom je vyzdvihnuté, ako hlavná hrdinka filmu hľadá šťastie. Počas celého pobytu postupne uvažujeme nad posolstvom z tohto filmu.

21:00 Svätá omša. Slúži ju Andrej Karcagi, toho času kaplán na bystrickom sídlisku Fončorda. Omša je doprevádzaná pekným spevom s gitarou. Diakon Siard v kázni hovorí o čertovi a nástrahách ktoré nám môže podkladať pod nohy. Po skončení omše sa pripravujeme na odpočinok. Niektorým sa nedarí zaspáť, ale...

23:30 ...po „slovku na dobrú noc“ od otca prefekta sa radšej všetci predsa len na spánok ukladajú.

Sobota

6:30 Budiček. Čaká nás vo všetkých ohľadoch zaujímavý deň.

9:24 Po modlitbe, raňajkách a prípravách sa ponáhľame do blízkych Rakytoviec, odkiaľ nám odchádza autobus do Sásovej. Smer: saleziánske „oratórium“, cieľ: celodenný futbal.

10:02 Vystupujeme na zastávke autobusu uprostred sídliska. Pomedzi paneláky ideme k oratóriu. Pripravujeme sa a hneď začíname hrať futbalový turnaj. Počasie je... Ako by som to povedal...? No, hlavná vec, že nemrzne a nepadá sneh. Občas musíme zápas prerušiť, ale to už k tomu patrí.

13:37 Obedujeme polievku z umelých plytkých tanierov, ale – aspoň myslím – nikomu to nevadí.

15:30 Svätá omša v kaplnke oratória. Po nej sa podobným spôsobom ako doobeda do Sásovej vraciame naspäť do seminára. V autobuse MHD sa nás tlačí asi 85: „Nech žije životný priestor!“

18:06 V seminári sa po príchode modlíme a ideme večerať. Po večeri pozeráme tretiu časť filmu (druhú sme stihli už ráno). Potom už môže robiť každý, čo chce.

23:00 Unavení futbalom i dlhými „večernými“ rozhovormi postupne zaspávame.

Nedeľa

7:00 Tichý budiček. Na rozdiel od bohoslovcov, my spíme o polhodinu dlhšie. A ani nás nebudí pieseň, ktorá zvyčajne zaznieva zo seminárneho rozhlasu.

7:21 S malým meškaním – ako vždy, no tentoraz iba 6 minút – začíname deň modlitbou a poslednou časťou filmu. Nasledujú raňajky a po nich príprava na svätú omšu.

9:30 Slávnostná nedeľná svätá omša. Hlavný celebrant, otec rektor, všetkých nás – miništrantov i bohoslovcov – povzbudzuje v kázni v našom poslaní.

10:42 Vyhodnotenie futbalu. Všetci miništranti si odnášajú nejakú cenu a najmä dobrý pocit z celého víkend.

12:25 Po obede sa každý pomaly začína zberať domov.

16:22 Odchod posledných miništrantov. Už predtým s pomocou ďalších bohoslovcov začíname veľké upratovanie. Život v seminári sa vracia do bežných koľají. Mnohé zážitky zo stretnutia s miništrantmi sú však aj pre nás nezabudnuteľné.

SLOVNÍČEK MINIŠTRANTA

Miništrant, ale aj každý, kto sa zúčastňuje na sv. omši, sa stretáva s mnohými predmetmi a vecami, ktoré majú špecifický, neraz veľmi cudzo znejúci názov. Prinášame Vám teda vysvetlenie niektorých z nich.

kalich

purifikatórium

pala

miska na hostie

ampulky (konvičky)

lavabo/ manutergium

korporál

je zhotovený z ušľachtilých materiálov, najčastejšie je pozlátený.

ručník na utieranie kalicha a patény. Má vyšitý krížik.

štvorec z pevnej látky, potiahnutý ozdobnou látkou. Kladie sa na kalich. Chráni pred padnutím nečistoty do kalicha.

vkladá sa do nej chlieb, ktorý sa vo svätej omši premieňa na Kristovo telo.

sklenené alebo kovové nádoby na víno a vodu. Niekedy majú označenie: V (víno) a A (z latinského aqua, čo znamená voda).

ručník na utieranie rúk kňaza po umytí. Väčšinou sa kladie na ampulky. Krížik má mať vyšitý na okraji (purifikatórium ho má mať v strede).

cibórium

veľký kalich s viečkom. Uchováva sa v ňom premenené hostie vo svätostánku.

monštrancia

umelecky zhotovená a pozlátená schránka, do ktorej sa vkladá veľká premenená hostia. Používa sa na vystavenie Sviatosti oltárnej k poklone a pri sviatostnom požehnaní.

custodia (pyxis, pyxida)

schránka, v ktorej sa uchováva veľká premenená hostia určená do monštrancie.

misál

obsahuje všetky modlitby svätej omše. Sú zoradené v poradí jednotlivých častí svätej omše a liturgického roka (s prihliadnutím na účelnosť). Kvôli správnej orientácii v misáli je vhodné naštudovať si úvod a príslušné rubriky.

lekcionár

obsahuje čítania zo Starého aj Nového zákona a žalmy. Názov pochádza z latinského slova lectio (čítanie). Má šesť dielov, v ktorých sú čítania na jednotlivé liturgické obdobia, slávnosti, sviatky a spomienky.

superpelícia

biela košeľa so širokými rukávmi a hranatým výrezom okolo krku.

golier

oblieka sa na ramená pod superpelíciu.

sukňa (kamža)

dlhá sukňa, ktorá siaha až po členky.

alba

dlhá biela tunika siahajúca až po členky.

ornát

vrchné rúcho kňaza alebo biskupa počas slávania sv. omše. Jeho farba závisí od liturgického obdobia či charakteru sviatku:

biela

Vianoce, Veľká noc, sviatky Pána a Panny Márie, sviatky svätých, ktorí neboli mučeníkmi;

červená

sviatky Pánovho umučenia, Zoslanie Ducha Svätého, sviatky mučeníkov;

fialová

Advent, Pôst, pohreby, omše za zomrelých; (v 3. adventnú a 4. pôstnu nedeľu ju môže nahradiť ružová);

zelená

Obdobie cez rok.

PATRÓNI MINIŠTRANTOV

Sv. DOMINIK SAVIO

Hovorí sa o ňom ako o chlapcovi, ktorý „vedel chcieť“. Mal pevnú vôľu a dokázal ňou vzdorovať zlu.

Pochádzal z chudobnej rodiny, no prežil radostné detstvo. Ako päťročný sa naučil ministrovať. Na kňazove modlitby vedel odpovedať pekne po latinsky. Bol nadaný a usilovný. Keď mal šesť rokov, začal chodiť do školy. Mal bystrú pamäť. V škole bol vzorom pre iných a často ich usmerňoval od zlého k dobrému.

V tom čase bolo zvykom, že k prvému svätému prijímaniu pristupovali mladí ľudia až po dovŕšení dvanásteho roku. Ale Dominik sa správal tak vzorne, že kňaz sa rozhodol, po porade s inými kňazmi z okolia, pripraviť ho k prvému svätému prijímaniu, hoci mal len sedem rokov. V ten deň si dal štyri predsavzatia, ktoré mu pomohli stať sa svätým. Je to dar, ktorý zanechal Dominik všetkým nám mladým:

- budem sa často spovedať a na prijímanie pôjdem vždy, keď mi to spovedník dovolí,
- budem svätiteľ zasvätené sviatky,
- mojimi priateľmi budú Ježiš a Mária,
- radšej umrieť ako zhrešiť.

Jeho veľkým dňom bol 3. október 1854, kedy stretol dona Bosca. Tento dobrý kňaz už veľa počul o Dominikovej добрote a šikovnosti, ale chcel sa o tom aj sám presvedčiť. Už po krátkom rozhovore si dobre rozumeli a mladý chlapec prejavil záujem ísť s ním do Turína.

Na otázku, čím chce byť, don Bosco dostal od Dominika jasnú odpoveď: „Kňazom.“ Keď mu don Bosco dal do ďalšieho dňa naučiť sa naspamäť jednu stranu z knihy, Dominik ho po ôsmich minútach prekvapil a bez jedinej chyby mu všetko zopakoval. Svätý kňaz don Bosco ho zobral do oratória v Turíne s veľkou radosťou. Tu pokračoval v usilovnom štúdiu, apoštoláte a pomoci druhým. Vždy bol naporúdzi, ak bolo potrebné niekomu pomôcť. Priviedol k don Boscovi do oratória veľa chlapcov.

Na podnet svätého kňaza založil „Družinu Nepoškvrnenej Panny Márie“. Do stanov tejto skupiny vložil Dominik lásku k Panne Márii a veľký apoštolský zápal. Za každú cenu sa chcel stať svätým. Myslel si, že to dosiahne zvláštnym umŕtvovaním, ale don Bosco mu to potom vysvetlil a správne usmernil.

„Slúžte Pánovi vo veselosti“. Toto heslo si Dominik zobral do života. Zdravotne sa však necítil práve najlepšie. Po čase začal slabnúť, blednúť. Ochorel na smrť. Zomrel 9. marca 1857 so slovami na perách: „Ó, aké krásne veci vidím“.

„Dominik“ znamená „Pánov“ a takým sa aj stal. Narodil sa druhýkrát – pre nebo.

Sv. TARZÍCIUS

V roku 257 vládol v Ríme cisár Valerián, ktorý považoval kresťanov za nepriateľov Rímskej ríše, a preto ich väznil a odvážal na ťažké nútené práce. Tarzicius bol odvážny mladík, ktorý často prenikal medzi väznených kresťanov. Povzbudzoval ich, prinášal im pokrm a nové správy. Keďže cisár chystal veľké ľudové slávnosti, prišiel do väznice vojenský dôstojník a určil mladých silných kresťanov pre najbližšie hry. Mali byť hodení divej zveri.

Zvesť o tom sa dostala prostredníctvom Tarzícia k pápežovi Sixtovi II. Možnosť oslobodiť kresťanov neexistovala, preto pápež usúdil, že na ich poslednej životnej ceste by bolo dobré posilniť ich sviatostným Spasiteľom. Ale ako, keď žalárnici posilnili strážu, takže sa s nimi nemohol nikto stretnúť? Nevedeli si dať rady.

Tu sa Tarzicius ponúkol, že on prinesie Eucharistiu väzňom. Svätý Otec s tým súhlasil. Tarzicius dostal Sviatosť oltárnu. Uložil si ju do vrecúška, ktoré si ukrýval na prsiach. Tak sa vydal na cestu. Stretol však svojich spolužiakov, ktorí nenávideli kresťanov a práve sa dohadovali, či Tarzicius je alebo nie je kresťan. O chvíľu ho obstáli a nútli do jednej hry. Tarzicius, vedomý si svojej úlohy, chcel ísť svojou cestou. No uličníci začali doňho sácať a strkať. Zistili, že má zvláštne vrecúško a žiadali od neho, aby im vydal jeho obsah. Tarzicius sa pokúsil o útek, no dobehli ho, zhodili na zem a vodca ho začal kruto biť. Tak strhol k činu aj ostatných. Začali mu otĺkať hlavu o kameň. Stále trvali na tom, aby im dal vrecúško. Ale Tarzicius bol rozhodnutý radšej zomrieť, ako vydať sviatostného Pána Ježiša do rúk pohanov.

Zúrivosť bandy vrcholila. No vtom išiel okolo stotník, ktorý útočníkov rozohnal. Aj vojak bol kresťan a v zbitom chlapcovi spoznal svojho priateľa Tarzícia. Ešte žil. „Vo vrecúšku mám Pána Ježiša. Prosím ťa, odnes ho bratom do žalára. Zbohom!“ tíško šepkal Tarzicius. Krv mu stekala po hlave a Tarzicius vo vojakovom náručí vypustil svoju sľachetnú dušu.

Miništranti si z generácie na generáciu odovzdávali úctu k svätému Tarziciovi. Pre všetkých je vzorom statočnosti, vernosti, obetavosti a lásky k Pánu Ježišovi.

V JEDNEJ RUKÉ BIBLIA A V DRUHEJ NOVINY

Dňa 12. mája 2008 navštívil náš seminár prof. Dr. Mathijs Lamberigts, dekan Teologickej fakulty Katolíckej univerzity v Leuven v Belgicku. Požiadali sme ho o krátky rozhovor.

Pán profesor, podelte sa s nami, prosím, o niekoľko svojich postrehov a dojmov z našej krajiny. V čom by ste sa vy, veriaci v Belgicku či celkovo Cirkvi v západnej Európe, mohli niečo učiť od nás Slovákov?

Hoci nemám ešte veľa skúseností so životom na Slovensku, ako v Bratislave, tak aj tu v seminári som bol ohromený autenticitou vášho náboženského života. Myslím, že v tomto ste lepší ako my, ako ľudia v našej krajine. Táto náboženská autenticita je skvelá vec a mali by ste si ju zachovať a chrániť. Potom, nie sme spolu z jednej krajiny, sme z rozdielnych krajín, myslím ľudí tu a obyvateľov Flámska. Ľudia vynikajú v pohostinnosti aj v Bratislave, aj tu v seminári. My zo Západu by sme sa mali učiť od vás.

Som členom akademickej obce a veľa rozmýšľam, keď počúvam pravdu o komunistickom režime. Samozrejme, je evidentné, že toto obdobie bolo pre vás veľmi ťažké, hlavne v snahe udržať si akademickú pozíciu medzi európskymi krajinami, kde ste teraz. My sme mali skutočne slobodu, tolerantnú, v rozsiahlych možnostiach.

Čo by sme sa mohli na druhej strane učiť my od vás?

Môžete sa učiť to, že výskum a štúdium musia byť robené s otvorenosťou a intelektuálnou zlozkou k premene celého sveta. Táto zmena je potrebná, ak chcete skutočne obohatiť a poslážiť svet. Myslím si, že v rastúcom kontexte strednej a východnej Európy je potrebná otvorenosť. Európska kultúra sa môže cez element rastúcej otvorenosti stávať navzájom lepšou a viac rodinnou. Myslím, že cez bohatosť kultúry sa môžeme navzájom tu i v Bratislave učiť v rovine kultúry v širokom horizonte, aj v horizonte sveta.

Dnes sa veľa hovorí o Európe a uznaní či neuznaní jej kresťanských koreňov. Aký je váš pohľad na túto otázku?

Pre mňa je to jasné. No zároveň je to problematické, pretože v tejto novej dobe je veľa námitok voči kresťanskému zmýšľaniu. Žiť bez kresťanstva je v Európe etiketou neporozumenia. Zdá sa, že spisy hovoria o humanizme ako o pravom zmysle sveta. Je to ako návrat do obdobia humanizmu, do 16. storočia. Hovorí sa, že humanizmus bol „zabitý“ kňazom Erazmom. Problém však nebol len medzi gréckou filozofiou a humanizmom. Ja budem veľmi šťastný, ak tu kresťanstvo bude, a to nielen v preambule európskej ústavnej zmluvy.

Načrtli ste problém zmienky o kresťanstve v preambule Ústavnej zmluvy Európskej únie...

Tak to je komplikovaná otázka. Únia je kresťanskou komunitou, ako v Španielsku, ale prebieha tu tiež miešanie náboženstiev – v Nemecku žije silná skupina protestantov a tiež mnohí bez vyznania. Viaceré krajiny Únie prežili komunizmus, aj vstup do EÚ, ako vaša krajina, Poľsko, Česko, Maďarsko či napríklad Rumunsko. Kresťanstvo je o otázke vzťahov štátov a inštitútov v štátoch, a práve tu môže nastať rozpor medzi inými náboženskými vierovyznaniami. Pozrite na situáciu v Rumunsku. Je to proces rokov. Je to proces rešpektovania sa a je potrebný entuziazmus všetkých. Nie je ľahké rešpektovať iné denominácie. A to nie je iba vec Cirkvi. Zjednocovací proces je očakávaný aj v kresťanských, aj v nekresťanských denomináciách. Môže pristupovať k vytváraniu lepšej spoločnosti, kde žijeme, kde sme žijúcou súčasťou, viac-menej harmonickou spoločnosťou. Musíme sa meniť. Navzájom sme na seba odkázaní, musíme mať lepší kontakt navzájom. Sami viete, aké to má následky, veď ste boli spolu s Čechmi v jednom štáte, a potom ste sa rozdelili, stali ste sa nezávislými štátmi. Jednou z myšlienok je kresťanská európska rodina, cesta k spoločnému žitiu, vzájomné rešpektovanie sa. Ľudstvo musí rešpektovať spoločenskú rôznorodosť. Nie je to ťažké, veď je to to, čo hovorí Ježiš v evanjeliu – rešpektovať sa. Spolu žiť s Otcem, ako sme videli. A ťažkosť? Jediným problémom je, že potrebujeme čas života a potrebujeme ho vyplniť.

Pán profesor, mohli by ste dať nejaké rady do života nám seminaristom?

Po prvé, v seminári by ste mali investovať do výučby čo najviac, ako sa dá. Študenti mi neveria, že sú to najkrajšie roky ich života, venovať sa formácii – akademickej aj duchovnej. Ľudia očakávajú dobrých a vzdelaných duchovných vodcov. Mnohokrát budete viesť aj vzdelaných ľudí. Musíte sa snažiť, ako dokážete, študovať a získavať informácie.

Po druhé, byť otvorený intelektuálne. Netreba veriť dôsledne, že všetko je presne tak, ako povie profesor. Najlepšia intelektuálna výchova je v tom, že sa učím byť kritický, nie stávať sa negatívnym. Je potrebné vážne myslenie a vážne kritické zhodnotenie hodnôt. Pravdivá kritická reflexia je lepšia, keď spojíte prednášky so samoštúdiom a študujete usilovne.

Tretí bod by sa dal vyjadriť myšlienkou od Karola Bartha, ktorý povedal: „Dobrý teológ sa stará o dve veci: v jednej ruke má Bibliu a v druhej ruke drží noviny.“ Chcel teda povedať, že treba byť otvorený pre každú skupinu, otvorený pre vývoj spoločnosti. Byť schopný spojiť to a byť hlavne kňazmi služby pre Boží ľud.

Občas robte experimenty. Čítajte sem-tam aj duchovnú literatúru nekresťanov, či aspoň nekatolíkov, hoci aj hinduistické, budhistické texty. Aby ste objavili, že pravdu hľadá celý svet, nielen rímsko-katolícki seminaristi tejto diecézy.

CHRISTOPHER WEST: RADOSTNÁ ZVEŠŤ O SEXE A MANŽELSTVE
Redemptoristi – Slovo medzi nami, Bratislava 2007

Skôr ako sa dostaneme k recenzii knihy je nevyhnutné objasniť pojem teológia tela, ktorý sa nerozlučne spája s veľkým pápežom Jánom Pavlom II. „Ani v budúcnosti sa nevybuduje nová civilizácia lásky, ak sa nezmení kvalita lásky“, povedal veľký pápež a k civilizácii lásky prispel aj tým, že miloval ľudskú lásku, ktorú nemožno oddeliť od tej Božej. Nadväzujúc na sv. Františka Assiského a Michelangela a odvolávajúci sa nielen na „počiatok“ – kľúčové citáty z knihy Genesis o stvorení človeka – ale aj na Ježišove slová o manželstve, urobil v teológii revolúciu v pohľade na ľudské telo, sexualitu a ľudskú lásku. Odkryl Boží plán s ľudskou sexualitou. Odhalil ohromujúcu víziu manželskej a ľudskej lásky v Božom pláne. Teológia tela označuje aj súbor katechéz Jána Pavla II. na pravidelných stredajších audienciách, ktoré prednášal od septembra 1979 do novembra 1984. George Weigl, známy životopisec veľkého pápeža, ich nazval „teologickou načasovanou bombou“, ktorá, chvalabohu, už začína vybuchovať. Isto nie náhodou práve v našich časoch, keď sexuálna revolúcia vrcholí.

Sex je posvätný. Každý, kto má od Boha povolanie k manželstvu, je povolaný k snubnému vzťahu, t.j. k vzájomnému, výlučnému, úplnému, úprimnému a trvalému sebadarovaniu. Radostná zvesť o sexe a manželstve môže pomôcť nielen tomuto vzťahu. Človek stvorený ako muž a žena na Boží obraz sa môže stať ikonou čiže pozemským obrazom vnútorného života Trojice, keď sa muž a žena stanú jeden pre druhého vzájomným darom v snubnom vzťahu. Má to obrovské dôsledky: vznešenosť a dôstojnosť manželského aktu, rovnaká dôstojnosť povolania muža a ženy, stop egoizmu, stop utilitarizmu, stop zneužívaniu, stop „zvecňovaniu“ osoby.

Bestseller v 9 kapitolách (názov každej obsahuje „áno“ čistote v rôznych okolnostiach: pred manželstvom, v manželstve, mimo manželstva, v celibáte) na 167 stranách formou otázka – odpoveď objasňuje a obhajuje p(P)ravdu bez ohľadu na to, či je príjemná alebo nie. Bez zaobaľovania priamo odpovedá aj na chúlостivé otázky.

Kresťanskú morálku podáva zrozumiteľným, príťažlivým štýlom, navyše rieši konkrétne problémy, preto je praktická. Je zrejme, že autor má spomínané katechézy Jána Pavla II. premeditované a prežitie. Jednoducho vie, čo hovorí: „Sexuálne spojenie je reč tela. Reč musí vyjadrovať pravdu. Manželský akt má byť obnovou manželských sľubov: „Sľubuješ pred všemohúcim Bohom, že jej budeš verným manželom a že ju nikdy neopustíš ani v šťastí, ani v nešťastí, ani v zdraví, ani v chorobe, a že ju budeš milovať a ctíť po všetky dni svojho života?“ Aký sľub si „obnovujú“ partneri pri akomkoľvek spojení okrem toho manželského?“

Atraktívny je osobný prístup autora, ktorý často siaha až do svojho hlbokého vnútra a súkromia: „Moja žena mi isto nebude mať za zlé, keď poviem, že od toho ‘starého muža žijúceho v celibáte’ (Ján Pavol II.) som sa naučil viac o povahe, kráse a význame sexu ako od ktoréhokoľvek iného človeka na zemi.“ Nehanbí sa priznať k svojej minulosti a k svojej ceste k predkladaným názorom.

Pozitívne pôsobí aj fakt, autor nie je „farár“, čo istotne prispieva k príjmu diela bez predsudkov. Veľkou pomocou môžu byť modlitby na konci každej kapitoly.

Kniha patrí medzi jednu z najlepších, ktoré poznám, pretože môže bežnému človeku otvoriť oči. Za pomoci dobrej vôle a Božej milosti môže radikálne zmeniť váš pohľad na sexualitu. Ukazuje nové horizonty, a tým aj novú cestu. Vidieť cieľ, kam chceme ísť, znamená obrovskú posilu na ceste, ktorá sa stáva ľahšou, pretože jej rozumieme. Viditeľný obzor „skrakuje cestu“, neviditeľný ju predlžuje. Radostná zvesť je odhalením obzoru. Hoci kniha nezmení váš život, to musí urobiť Boh, predsa môže tomu pomôcť.

Ak chcete pomôcť pri budovaní novej civilizácie lásky, začnite čo najskôr. Jednou tehličkou by mohlo byť aj preštudovanie Radostnej zvesti. A ak to začnete žiť, prispějete poriadnym „kvádrom“. Rozhodne však nie je možné začať inak, než sviatosťou zmierenia, len vtedy bude mať váš začiatok budúcnosť.

Dielo Ch. Westa by som spokojne nazval „katechizmom Katolíckej cirkvi o sexualite.“ Vrele ho odporúčam každému, počnúc postpubertálnym vekom. Môže byť vhodným darčekom k sviatosti birmovania alebo manželstva. Kňazom sa môže stať skvelou pomôckou pri príprave snúbencov na manželstvo.

Chcem poďakovať redemptoristom, že sa táto hodnotná kniha dostala k čitateľom v slovenskom preklade. Je to jeden z mála prípadov, keď kvalitný zahraničný titul nevydalo skôr niektoré agilné české vydavateľstvo.

BIEDNEMU DAŤ TO NAJLEPŠIE ZO SRDCA...

V nedeľu 6. apríla 2008 sa v Banskej Bystrici konala významná udalosť – požehnanie Domu Božieho milosrdenstva. Požehnanie, ktoré bolo súčasťou sv. omše spojenej s konsekráciou Kostola Božieho milosrdenstva, vykonal diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž. Pri tejto príležitosti mu aj redakcia časopisu Xaver položila niekoľko otázok.

Otec biskup, čo Vás podnietilo založiť a postaviť v Banskobystrickej diecéze hospic?

To, čo je výzvou doby. Je plno ľudí, ktorí sú nezaopatrení, a človek v takom ťažkom položení sa obyčajne dostáva do veľmi „zošlého“ stavu. Už o seba vôbec nedbá ani po stránke telesnej, ani po stránke duchovnej a je celý „zoskratovaný“. To nie je dobre, pretože každý jeden človek je Božie dieťa a má prísť dôstojne aj k smrti, ale aj pred Božiu tvár. A o to sa treba starať, to je tiež úloha Cirkvi. Nie je jedinečná a výhradná pre Cirkev, lebo to má robiť aj štát a to majú robiť rôzne spoločnosti, ale aj Svätý Otec v encyklike Deus caritas est o tomto hovorí. Že Cirkev tejto veci musí venovať pozornosť preto, lebo o tom učí a je zle, keď učí a nedáva príklad.

Prečo ste zasvätili hospic práve Božiemu milosrdenstvu?

Lebo tam sa koncentruje hlavná myšlienka toho, čo treba týmto ľuďom dať: milosrdenstvo. Milosrdenstvo, to je po slovensky dosť neznámy a lacný pojem: „Milosrdný je ten, kto mi niečo dá.“ alebo tak podobne. No milosrdenstvo z prekladu z latinčiny – tam je to misericordia, sú to dve slová – znamená „biednemu dať to najlepšie zo srdca“. Tak preto Božie milosrdenstvo, aby sme

takto nasledovali Krista. Kristus nikdy nedával ľuďom polovičaté hodnoty. Vždy dával jednoznačnú hodnotu, a preto aj to mnohí dali nabok a nešli za ním, lebo sa im to zdalo ťažké. No ale potom to, samozrejme, dostali ešte ťažšie, lebo si to sami takto spravili. Tak preto Božie milosrdenstvo. Nič nad to nieto.

Súčasťou zariadenia je aj materská škola. Aký cieľ ste sledovali jej umiestnením v tomto komplexe?

Veľmi silný, psychologický. Keď deti idú napríklad popri posteliach alebo popod okná trpiacich ľudí a džavocú, sú stimulom života. To som kdesi čítal, v nejakej psychologickej knihe, a to mi ostalo v pamäti, preto som hneď dával do súvisu s tým aj materskú škôlku. To je jedna stránka. Druhá stránka je tá, že keď deti tých chorých aj navštívia, tak si pomaličky uvedomujú, že život má aj takúto podobu. Pretože aj tí starkí, ktorí tu budú ležať, tiež boli kedysi deti a je dobre, keď si to dieťa aj so svojimi rodičmi uvedomí, že treba hneď v detskom veku veľmi, veľmi rozumne žiť, aby ten človek vedel dávať hodnotu svojho života a nielen tak mŕňať dni.

Pri dnešnej slávnosti ste okrem požehnania Domu Božieho milosrdenstva zriadili aj Farnosť Banská Bystrica – Belveder. Znamená to teda, že v tomto kostole budú pravidelné sv. omše a pastoračná starostlivosť nielen pre obyvateľov hospicu?

To je jasné. Tu z okolia môžu všetci ľudia prísť, pretože to je zriadená farnosť. To znamená, že títo všetci sa nebudú vyhovárať, že mali ďaleko do kostola, lebo to majú pár krokov. A to je ponúknuté všetkým, to je Farnosť Božieho milosrdenstva Banská Bystrica Belveder. Keď tu teda bude 2500-členné sídlisko, ako je v pláne, tak tí všetci budú mať tu farský kostol.

Za rozhovor ďakuje Dušan RONČÁK, 1. ročník.

Myšlienky z homílie:

Toto zariadenie bude domovom mnohých, ktorí potrebujú ľudský súcit. Preto hneď na začiatku som oznámil, že ide o Dom nielen pre katolíkov. Toto je univerzálny Dom Božieho milosrdenstva, pretože Boh je k nám všetkým rovnako milosrdný a my ho máme v tom nasledovať, a tak tvoriť ten lepší svet. Ľudia sa nesmú kategorizovať. Veď všetci sme Božie deti a len rôzne okolnosti nás rozdelili na mnoho skupín, ktoré teraz ťažko nachádzajú k sebe cestu. Snažme sa to zrovnávať a jeden druhému sa približovať. Boh je prítomný všade tam, kde nachádza vnímavé a súcitné ľudské srdce. Všetci sme povolani neustále hľadať a objavovať stopy Božieho zjavenia.

Ježiš, kdekoľvek urobil krok, bol to krok jeho milosrdenstva. Jeho Cirkev nemá právo byť iná. Nemá právo byť ani bohatá, ani extra exponovaná vo svete, ale má byť služobnicou toho človeka, ktorý trpí a je pobitý, a má ho hľadať. Akokoľvek. Či už duchovne, alebo duševne, alebo aj fyzicky, telesne. Preto Cirkev nikdy nesmie byť oslobodená od charitatívnej činnosti, lebo každý človek potrebuje okrem podania chleba alebo lieku aj prejavenu lásku, ktorá ho naplní a oživuje. Preto je teda tento dom.

NOVOKŇAZI 2008

Čas plynie a ani sme sa nenazdali a máme tu koniec akademického roka. Skončili prednášky, skúšky, štátnice... Prváci sa počas tohto roka zabehli do seminárneho života a bratia v ostatných ročníkoch smerovali ďalej na ceste povolania. Ukončili sme akademický rok a znovu sme sa posunuli bližšie ku Kristovmu kňazstvu, ktoré chceme prijať.

Tento rok bol však posledným rokom pre našich bratov šiestakov. Skončili svoju seminárnu formáciu, onedlho prijmu kňazskú vysviacku a budú poslaní ako ohlasovatelia evanjelia do našich farností. Keďže títo naši bratia končia jednu dôležitú etapu vo svojom živote, opýtali sme sa ich pár otázok, týkajúcich sa života v seminári ako i pohľadu do budúcnosti.

1. **Ktoré situácie počas tvojho pobytu v seminári boli pre teba najťažšie a ktoré situácie ťa obohatili, potešili?**
2. **O niekoľko dní sa staneš kňazom. Na čo by si sa chcel ako kňaz zamerať a predovšetkým čo by si chcel ponúknuť ľuďom dnešnej doby?**

Meno: Michal Baláž

Vek: 24

Bydlisko: Nevoľné

Diakónská prax: Hliník nad Hronom

1. Osobitne si na nejaké „najťažšie“ situácie nespomínam. Ale celkovo prvý ročník bol pre mňa náročný, hlavne čo sa týka „zžitia sa so systémom“: seminárny poriadok, vzťahy, škola... Ale nebolo to nič extrémne. Obohatilo ma hlavne svedectvo života mnohých spolužiakov a kňazov, ktoré ma naplnia nádejou do budúcnosti. A duchovne ma teší a obohacuje každá duchovná obnova či duchovné cvičenia. Je to pre mňa čas očakávania, čo má pre mňa Pán v tom svätom čase pripravené.

2. Nerád by som niekoho uprednostňoval, ale z osobitných príčin sú môjmu srdcu blízki mladí a chorí. Dúfam, že to nebude znieť ako klišé, ale rád by som ľuďom sprostredkoval to, čo sám dennodenne prijímam a učím sa žiť – Božiu lásku. Pravá láska je základom všetkého a kľúčom k ľudskému srdcu. To bude mojou celoživotnou úlohou – prijímať lásku, zdokonaľovať sa v nej a odovzdávať ľuďom okolo seba.

Meno: Tomáš Kuník

Vek: 23

Bydlisko: Partizánske

Diakónská prax: Prievidza – mesto, Farnosť sv. Bartolomeja

1. Možno to vyznie paradoxne, ale najviac ma obohatili práve tie chvíle, ktoré boli najťažšie. Pravdaže, to som sa naučil vnímať až neskôr a vlastne sa to učím vnímať stále nanovo. Krásnych chvíľ bolo veľa; budeme mať na čo spomínať. Počas celých šiestich rokov v seminári som sa cítil ako doma. Bude mi aj smutno, no aj rozlúčka patrí k životu.

2. *Chcem ponúknuť Ježiša Krista, ktorý sa nám dáva. Pre mňa z toho vyplýva snaha byť ako sv. Pavol – všetkým pre všetkých...*

Meno: Siard Dušan Sklenka O.Praem.

Vek: 27

Bydlisko: Želiv, Česká republika

Diakónská prax: Nitrianske Pravno

1. Ťažkými boli chvíle, kedy som stál tesne pred okamihom zloženia doživotných sľubov a prijatia svätení. Ťažkosť dávala týmto chvíľam skutočnosť, že som si uvedomoval, ako veľmi potrebujem Boha a ako málo ako človek pre to často dokážem urobiť. Po stránke ľudskej boli pre mňa zložitémi aj chvíle, kedy odchádzali do pastorácie zo seminára chalani, ktorí boli pre mňa priateľmi, bratmi a svedkami toho, že bez úprimného každodenného rozhodovania sa pre Krista a jeho postoje a bez ľudskejšťi je len veľmi ťažkým byť kvalitným a dobrým kňazom. Ďakujem však, že dodnes ostali mojimi priateľmi a nenaplnili slová, ktoré často platia na medziľudské vzťahy: „Zíde z očí, zíde z mysle.“ Obohacujúcimi a nesmierne vzácnymi boli pre mňa chvíle, kedy sa dokázali i priestory seminára rozozvučať smiechom, radosťou a pocitom rodiny, ktoré mi dával môj ročník, ale rovnako i bohoslavci v ktoromkoľvek ročníku. Ďakujem za svedectvo a skutočnosť, že nikdy mi nedovolil špirituál Eubo spoznať rozdiel medzi svojím životom a slovami, ktoré nám denne hovoril. Som však vdáčný za každý krásny okamih prežitý v kruhu tých, ktorí ma prijímali takého, aký som.

2. Veľmi rád by som sa venoval pastorácii umelcov, nakoľko si myslím, že sú to ľudia, o ktorých musí Cirkve stáť a byť pripravená vstupovať do ich životov s odvahou ponúknuť im Kristovo evanjelium a dať tak ich tvorbe na akejkolvek úrovni rozmer transcendentna a hľadania tej krásy, ktorú vložil každému z nás Boh do srdca. Určite to nebude hneď po prijatí presbyterátu, ale do budúcnosti by som rád pôsobil medzi spomenutou skupinou ľudí. Je to však v rukách Božích, môjho ordinára, otca opáta Bronislava a samozrejme otvorenosti pre každé dobré dielo.

Meno: Ernest Svrček

Vek: 38

Bydlisko: Brezno

Diakónská prax: Zvolen

1. Najťažšie bolo pre mňa zrieknuť sa seba samého a niektorých svojich túžob. Obohatilo ma spoločenstvo, štúdium a čas strávený pri modlitbe.

2. Chcem tu byť pre druhých a odovzdať sa improvizácii Prozreteľnosti.

Odpovede zozbieral, spracoval a na kňazské vysviacky sa teší Peter LUPTÁK, 2. ročník.

Novokňazom vyprosujeme na ceste kňazstva neustále dopĺňanie sa Kristovou láskou, aby zvládali každú obeť a vždy ostali vernými svojmu povolaniu.

Kňazské vysviacky sa budú konať v termínoch 21. jún 2008 a 21. september 2008.

V dňoch 27. – 29. júna 2008 sa v obci Nevoľné pri Kremnici uskutoční 4. ročník gospelového festivalu **Voľnosť na Nevoľnom**.

Open-air music festival Voľnosť na Nevoľnom, to sú dva dni nabité pohodou, počas ktorých si každý môže vybrať z množstva programov bežiacich súčasne. Či už hľadáte hudobné koncerty kvalitných slovenských a zahraničných interpretov rôznych štýlov, divadlo, scénické tance, adorácie, rôzne semináre s veľmi zaujímavými témami a známymi speakermi, množstvo workshopov od kreatívnych cez hudobné, umelecké, tanečné, až po extrémne športy, alebo túžiš po uctievaní Boha pri modlitbe chvál.

Cieľom Voľnosti na Nevoľnom je ohlasovať evanjelium, prinášať novosť, nevšednosť a zjednotenie, a tak prispieť k budovaniu novej generácie mladých ľudí na Slovensku, ktorá pozná Božiu moc. „Túžime prekročiť svoje rozumové limity a zájsť vo vzťahu s Bohom naozaj za hranicu všednosti, ukázať ľuďom, že Boh je naozaj atraktívny aj v treťom tisícročí.“

Info: www.volnost.sk

V dňoch 18. – 20. júla 2008 sa v moravskom Velehrade uskutoční stretnutie českej a slovenskej mládeže **ActIv8** (čítaj: aktivejt).

Zmyslom a cieľom stretnutia je spoločná oslava Svetového dňa mladých, pretože málokto sa vydá priamo na medzinárodné stretnutie do Sydney. Súčasťou ActIv8 budú aj telemosty z Austrálie. V programe nebudú chýbať koncerty, české a slovenské katechézy, krížové cesty, tematické semináre i športové vyžitie. Celé stretnutie vyvrcholí sobotnou večernou vigíliou, ktorá bude zakončená rannou svätou omšou.

Názov stretnutia ActIv8 je odvodený zo súradníc motta tohtoročných XXIII. SDM v Sydney zo Skutkov apoštolov (1,8): „Keď zostúpi na vás Duch Svätý dostanete silu a budete mi svedkami až po samý kraj zeme.“ V angličtine táto biblická kniha nesie názov Acts (skratka Act), čím chce názov zároveň vyjadriť cieľ stretnutia: stať sa aktívnym v ohlasovaní Kristovho evanjelia.

Info: www.activ8.sk, www.activ8.cz

Podľa uvedených zdrojov spracoval (-du-).

Čas horieť

(novokňazom)

Je čas horieť a nezhárať
osvetliť svet v noci,
s démonom do krvi bojovať
nevzdať sa jeho moci.

Teraz stojíš na fronte
už niet cesty späť,
si v prvom rade v kohorte
musíš špinu dneška strieť.

V rukách len breviár a ruženec
a tvár tá žiari úsmevom,
srdce oblieva rumenec
keď idú do teba kameňom.

Túžiš horieť s príčinou „Kristus”,
aj keď nedovidíš na koniec,
ubité ruky, na perách hymnus,
srdce zvoní viac než zvonec.

Matka s tebou zostáva
s ňou sa dá premôcť svet.
Len premenená krv z oltára
dokáže uhasiť sveta smäd.

Nie si predmet ani nástroj,
ale si ten zapálený.
Život s Bohom je tvoj náboj.
Až raz budeš oslávený

pôjdeš s krížom, budeš horieť,
na ceste, čo je rozbitá.
Bude to chvíľu bolieť,
kým premeniš sa na Krista.

Peter Piš, 1. ročník